

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/108/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1725202238
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jaroslav Šupa
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1725202238.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a Mgr. Jaroslava Šupu v právnej veci žalobkyne: J.. K. W., N.. X.X.XXXX, C. A. B. XX, A., právne zastúpenej: Advokátska kancelária Prachová & Pobijak, s. r. o., so sídlom Pribinova 20, Bratislava, proti žalovanému: J.. T. W., N.. XX.X.XXXX, C. A. B. XX, A., právne zastúpenému: JUDr. Lucia Danišovičová, PhD., advokátka so sídlom Drieňová 1/D, Bratislava, o nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č. k. 4C/41/2025-51 zo dňa 22. júla 2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie m e n í tak, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia z a m i e t a .

II. Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť strpieť právo žalobkyne bývať v nehnuteľnosti, vedenej na liste vlastníctva č. XXXX, evidované Okresným úradom Senec, okres Senec, obec Bernolákovo, katastrálne územie A., a to: stavba so súpisným č. XXXX, postavená na pozemku parc. č. XXXX/XXX, druh stavby: rodinný dom a užívať parc. reg. „C“, parc. č. XXXX/XXX, o výmere 532 m², druh pozemku: ostatná plocha, parc. reg. „C“, parc. č. XXXX/XXX, o výmere 120 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie (ďalej len „Nehnuteľnosť“), do právoplatného rozhodnutia v konaní o rozvod a úpravu práv a povinností k maloletým deťom, vedeného na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5P/140/2023. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne samostatným uznesením, vydaným súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanoveniami § 324 ods. 1, 2 a 3, § 325 ods. 1 a 2, § 326 ods. 1 a 2, § 327, § 328 ods. 1 a 2 a § 329 ods. 1 a 2, § 332 ods. 1, článkom 2, § 18 a § 19 ods. 1 zákona o rodine a článkom 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vecne tým, že mal za osvedčené, že žalobkyňa má trvalé bydlisko na adrese B. XXXX/XX, A., okres Senec (od 10.11.2008), rovnako ako žalovaný, rodinný dom a príslušný pozemok, ktorých sa návrh na nariadenie neodkladného opatrenia týka, predstavuje miesto vedenia spoločnej domácnosti manželmi, teda aj obydlie. Manželstvo žalobkyne a žalovaného bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Pezinok č. k. 5P/140/2023-583 zo dňa 19. mája 2025 a zároveň bolo rozhodnuté o úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom tak, že súd zveril maloleté deti W. na čas po rozvode manželstva rodičov do osobnej starostlivosti otca, zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok sú oprávnení obaja rodičia, matka je povinná prispievať na ich výživu a má právo stretávať sa s maloletými deťmi nasledovne v čase vymedzenom v rozsudku. Podľa odôvodnenia

rozsudku žalobkyňa s rozvodom manželstva nesúhlasila tvrdiac, že rozvod nie je správny nástroj riešenia manželského rozvratu, že cieľenou diagnostikou sa odhalí zdroj partnerských nezhôd, terapiou sa môže rodina zastabilizovať a deťom sa môže poskytnúť stabilita a bezpečie. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie zo dňa 18.6.2015. Konanie o rozvod manželstva (a s tým zo zákona spojené konanie o úpravu práv a povinností rodičov k mal. deťom na čas po rozvode) ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo právoplatne skončené, z čoho vyplýva, že manželstvo trvá. Ďalej mal súd prvej inštancie z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie A. osvedčené žalovaného výlučné vlastníctvo Nehnuteľností, čím mal za splnenú podmienku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného; Nehnuteľnosti nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej ako „BSM“). Tvrdenie žalobkyne o jej vypratání z Nehnuteľností dňa 8.7.2025 žalovaným (pobalenie niektorých jej osobných vecí a ich odnesenie na pracovisko žalobkyne v Dennom centre Ježko po rozhodnutí súdu prvej inštancie o rozvode manželstva), mal súd prvej inštancie za osvedčené fotografiami krabíc a matracu, umiestnenými v nezariadenej miestnosti na zemi, elektronickou komunikáciou, úradným záznamom Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Pezinok, z ktorého vyplýva ponuka žalovaného žalobkyni bývania v DC Ježko. Z verejne dostupných zdrojov (online) prvoinštančný súd zistil, že Denné zariadenie Ježko slúži účelu prevádzkovania výchovnovzdelávacích programov, zameraných na rodiny s deťmi: kreatívne projekty, hudobno-dramatické projekty, tvorivé dielničky pre chlapcov a dievčatá, všestrannú pohybovú prípravu pre chlapcov a dievčatá a je prevádzkované občianskym združením. Z dostupných údajov nevyplýva, že by disponoval ubytovacím zariadením.

3. Podľa súdu prvej inštancie manžel - nevlastník nehnuteľnosti slúžiacej na bývanie a predstavujúcej obydlie, má odvodené právo bývania v nehnuteľnosti vo vlastníctve druhého manžela a druhý manžel (vlastník) má povinnosť toto bývanie (užívanie bytu) umožniť (striepť). Právo žalobkyne, ktorému sa má poskytnúť ochrana, je odvodené od doposiaľ existujúceho manželstva strán, na základe ktorého má žalobkyňa v zmysle vyššie uvedených záverov právo užívať predmetné nehnuteľnosti špecifikované výrokom uznesenia, a to i v prípade, že tieto nehnuteľnosti nepatria do BSM. I keď povinnosť manželov žiť spolu neznamena explicitne ich povinnosť vytvárať spoločnú domácnosť a nevyhnutne bývať spolu, každý z manželov má za trvania manželstva zákonom uloženú povinnosť starať sa o uspokojenie potrieb rodiny, tzn. aj druhého manžela, podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, a preto nemôže zneužívať svoje lepšie majetkové, zárobkové pomery alebo postavenie prípadného výlučného vlastníka nehnuteľnosti doposiaľ slúžiacej na bývanie členov rodiny na rozhodovanie o tom, ktorý z členov rodiny a dokedy bude v jeho nehnuteľnosti bývať. Preto pokiaľ jeho majetkové pomery umožňujú prispievať touto formou k uspokojovaniu bytových potrieb rodiny, je manžel, ako vlastník veci nepatriacej do BSM, do určitej nevyhnutnej miery obmedzený vo svojom vlastníckom práve a je povinný užívanie svojej veci členmi domácnosti striepť až do zániku existujúceho rodinnoprávneho vzťahu, tzn. do právoplatného rozvodu manželstva. V danom prípade mal súd prvej inštancie žalobkyňou za osvedčenú existenciu rodinnoprávneho vzťahu, ktorému sa má poskytnúť požadovaná ochrana (nároku), ako aj správanie žalovaného odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov, keďže tým, že žalovaný žalobkyni ako manželke odoprel prístup a užívanie Nehnuteľností, porušil povinnosť manžela starať sa podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov o uspokojenie potrieb rodiny, odoprel jej právo bývania v predmetnej nehnuteľnosti na základe rodinnoprávneho vzťahu, ako aj právo starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie, navyiac a hlavne týmto porušil jej základné ľudské právo na obydlie, chránené Dohovorom a Ústavou SR. Trvanie neodkladného opatrenia súd prvej inštancie časovo obmedzil do nadobudnutia právoplatnosti súdneho rozhodnutia v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom, v konaní, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5P/140/2023, keďže až zánikom manželstva zaniká odvodené právo bývania žalobkyne v predmetnom rodinnom dome vo výlučnom vlastníctve druhého manžela/ žalovaného Prvoinštančný súd zvažoval aj hľadisko najlepšieho záujmu štyroch maloletých detí strán vystavených nezhodám a hádkam rodičov, pričom prevážilo Dohovorom a Ústavou SR garantované právo žalobkyne na obydlie; v opačnom prípade by hrozilo riziko, že sa stane bezdomovcom (vrátane znemožnenia výkonu osobnej starostlivosti o mal. deti, prípadne trávenia času spoločne s maloletými deťmi v rámci realizácie určeného styku s nimi v adekvátnych priestoroch). Inak by súd prvej inštancie posúdil návrh žalobkyne, ak by žalovaný zabezpečil žalobkyni primerané náhradné bývanie, keď súd ku dňu tohto rozhodnutia nemal možnosť mať za osvedčené/preukázané nad všetku pochybnosť, či zariadenie DC Ježko so sídlom v Bernolákove z hľadiska jeho účelu, technického a stavebného vybavenia disponuje priestormi, ktoré možno považovať/uznať za adekvátnu bytovú náhradu.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s princípom úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni ako plne úspešnej strane, priznal podľa § 262 ods. 1 CSP 100 %-ný nárok na náhradu trov konania, pričom o samotnej výške tohto nároku rozhodne súd podľa § 262 ods. 1 CSP samostatným rozhodnutím, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

5. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne. Svoje odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Žalovaný podal dňa 28.9.2023 návrh na rozvod manželstva na podklade skutočností, že jeho manželstvo so žalobkyňou je dlhodobo nefunkčné; žalobkyňa trávi dlhé hodiny denne v kostole, v domácnosti sa zdržiava minimálne, starostlivosť o deti dobrovoľne nevykonáva, na potreby detí akokoľvek rezignovala, nezaujíma sa o ne, nevenuje sa im, psychickú pohodu v domácnosti narúša mnohými spôsobmi, napríklad odmietaním komunikovať a odpovedať na bazálne a vecne položené otázky, alebo neustálym produkovaním drobných lží a popieraním pamäťových stôp členov domácnosti a s žalovaným otvorene pohŕda a znevažuje ho. Dňa 8.1.2024 v domácnosti účastníkov žalobkyňa v prítomnosti niektorých spoločných maloletých detí fyzicky zaútočila na žalovaného; za uvedený útok bola rozkazom Okresného úradu v Senci č. OU-SC-OVVS-2024/006369/002 zo dňa 18.1.2024 uznaná vinnou za spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Maloletí počas pohovoru s ich kolíznym opatrovníkom uviedli, že sú svedkami častých hádok medzi rodičmi (správa ÚPSVAR zo dňa 9.11.2023). Znalecký posudok znalkyne z odvetvia klinická psychológia dospelých, klinická psychológia detí, psychológia sexuality Mgr. Alexandry Kaiser č. XX/XXXX zo dňa 19.12.2024, nariadený v súdnom konaní konštatuje, že „maloleté deti popisujú doma neustále hádky rodičov, ktoré negatívne vplyvajú na ich prežívanie“ (str. 97 posudku). V tom istom znaleckom posudku je konštatovaná psychopatologickosť matky (str. 45 posudku) v smere dissociálnosti (dissociálna osobnosť je charakterizovaná o.i. nedostatkom citov k iným, bezcitný nezáujem, nezáujem o pocity iných ľudí). Znalkyňa uvádza, že matka je podľa výsledkov testových vyšetrení nezrelá, závislá, nedostatočne sociálne prispôsobivá, emočne nestabilná a impulzívna, nedostatočne sa kontrolujúca, histriónska a má mierne zvýraznené psychopatologické fenomény v zmysle porúch osobnosti - dissociálna, anankastická. V tom istom znaleckom posudku je uvedené konštatovanie znalkyne, že „aktuálna napätá situácia v domácnosti má negatívny vplyv na prežívanie všetkých rodinných príslušníkov“ (str. 97 posudku) a že „je dôležité, aby sa aktuálna situácia, v ktorej sa rodina nachádza, pohla a začala riešiť. Rodina je zaseknutá v situácii, kde ani rodičia, ani maloleté deti netušia, čo bude nasledovať ďalej. Otec podal žiadosť o rozvod, napriek tomu ich manželstvo stále pretrváva. Žijú s matkou maloletých detí aj naďalej pod jednou strechou, čím pre seba navzájom a aj pre maloleté deti vytvárajú toxické prostredie“ (str. 93 posudku). Od 10/2023 žalobkyňa neprispieva na potreby domácnosti a na maloleté deti. V čase bezprostredne pred podaním návrhu na rozvod manželstva bola žalobkyňa štatutárom o.z. DC Ježko poskytujúcej činnosť celodennej starostlivosti o deti a seba označovala (aj na oficiálnej webovej stránke DC Ježko) za riaditeľku. Z tejto činnosti mala značný príjem, ktorý v časti používala na potreby rodiny a domácnosti. V priebehu súdneho konania štatutárkou byť prestala, hoci denne do DC Ježko chodila a dovtedajšiu činnosť vykonávala bezo zmeny. Na pojednávaní v súdnom konaní dňa 19.5.2025 tvrdila, že ide len o brigádnickú činnosť, z ktorej má malú odmenu. Správanie žalobkyne k žalovanému a aj k maloletým deťom bolo postupom času čoraz extrémnejšie. Toxické prostredie konštatované znalkyňou sa prejavovalo násilným správaním žalobkyne k maloletým deťom. Žalovaný spoluzitím strán v jednej nehnuteľnosti považoval za pokračovanie ohrozovania jeho duševného a telesného zdravia, ako aj duševného a telesného zdravia maloletých detí strán.

6. Ďalej vo svojom odvolaní žalovaný uviedol, že dňa 21.5.2025, tri dni po vyhlásení rozsudku o rozvode, ponúkol písomne žalobkyni 2 000,- € pri odstávaní sa z Nehnuteľností. Táto suma predstavuje bežné dvojmesačné nájomné a mesačnú zábezpeku pri obvyklom byte v okresnom meste Senec. Žalobkyňa uvedené odmietla. Dňa 20.6.2025 požiadal žalovaný žalobkyňu, aby sa vzhľadom k neznesiteľnej atmosfére v domácnosti z Nehnuteľností odstáhovala do jeho inej nehnuteľnosti, ktorú žalovaný vlastní v rovnakej obci, t.j. v A.. Ide o rodinný dom s pozemkami vo výlučnom vlastníctve žalovaného, v ktorom žalobkyňa prevádzkuje Detské centrum Ježko a v ktorom sa z tohto dôvodu denne zdržiava (ďalej len „Nehnuteľnosť 2“). Nehnuteľnosť 2 (resp. len rodinný dom súp. č. XXXX) je na základe písomnej nájomnej zmluvy prenajatá o.z. DC Ježko, v ktorom má majetkovú a radiaciu účasť žalobkyňa. Žalobkyňa na žiadosť žalovaného neodpovedala. Dňa 8.7.2025 po odchode žalobkyne do práce do Nehnuteľnosti 2 zbalil žalovaný s pomocou svojho priateľa šetrným spôsobom jej veci, poctivo označil

obsah krabíc a priviezol jej ich do Nehnutelnosti 2, do uzamykateľných spoločných priestorov. Súčasťou týchto vecí bolo všetko potrebné na pohodlný život, matrac na zriadenie lôžka žalobkyne, posteľná bielizeň, kuchynské vybavenie, šatstvo a hygienické potreby a množstvo náboženských artefaktov, ktoré žalobkyňa pravidelne používa. Cenné veci, ku ktorým má žalobkyňa citový vzťah a jej doklady zabalil žalovaný osobitne a dôkladne a odovzdal ich iba do rúk žalobkyne. Žalovaný mal za to, že Nehnutelnosť 2 je s prihliadnutím k svojej veľkosti, k svojmu charakteru, k svojmu vybaveniu a s prihliadnutím k doterajšiemu dlhoročnému užívaniu žalobkyňou vhodná na zabezpečenie bývania. Nehnutelnosť 2 má 7 izieb, z ktorých len časť sa aktívne používa na účely detského centra. V Nehnutelnosti 2 je dostatok priestorov, ktoré nie sú aktívne užívané a môžu byť použité na účely bývania žalobkyne. Tieto priestory disponujú samostatnou kuchyňou s kuchynským stolom, sociálnym zázemím (WC, umývadlo, sprchový kút, práčka) a oddelenou spálňou dostatočne veľkou na umiestnenie lôžka, skriň na šatstvo a osobných vecí. Spálňa je uzamykateľná, oddelená od priestorov používaných na účely opatrovania detí. Podľa vedomosti žalovaného žalobkyňa v Nehnutelnosti 2 bývala asi do 11.7.2025. Následne sa odsťahovala inam. Žalobkyňa vo svojom návrhu uviedla, že žalovaný „jej odvolávajúc sa na nájomnú zmluvu s DC Ježko následne oznámil, že jej osobné veci (ktoré jej práve priniesol) nemôže mať uskladnené v prenajatých priestoroch DC Ježko,“ čím sa ju mal snažiť vytlačiť aj z tejto nehnuteľnosti. Uvedené je Iživá informácia. Takéto a ani podobné vyjadrenie žalovaný neprodukoval; ich produkcia by nemala svoju logiku, žalovanému nezáleží na tom, či sú v jeho nehnuteľnosti uložené osobné veci žalobkyne alebo veci patriace jej detskému centru. Sám do Nehnutelnosti 2 nevstupuje, rešpektuje právo prenajímateľa, ktorým je o.z. patriace žalobkyňi. Nakoniec, v nasledujúce dni sa žalovaný s maloletými deťmi nachádzal na dovolenke v zahraničí, žalobkyňa si komunikačný kanál s ním zablokovala, žalovaný preto objektívne ani nebol schopný vyvíjať na žalobkyňu žiaden nátlak. Žalovaný mal jednoznačne v úmysle umožniť žalobkyňi bývať v Nehnutelnosti 2. Takéto klamstvo žalobkyňa produkovala výlučne s cieľom uspieť v spore. Podľa vedomosti žalovaného žalobkyňa v súčasnosti býva v rodinnom dome na L.. B. X M. A., ktorý patrí do vlastníctva tretej osoby. Možno sa domnievať, že si bývanie zabezpečila prostredníctvom komerčného prenájmu v komerčne ponúkanej nehnuteľnosti. Aj po dobrovoľnom odchode z Nehnutelnosti 2 má teda žalobkyňa zabezpečené svoje bytové potreby. Napriek skutočnosti, že uvedená nehnuteľnosť je v pešej vzdialenosti od niekdajšej spoločnej domácnosti strán, žalobkyňa neprejavila doposiaľ záujem o osobný kontakt so svojimi maloletými deťmi, čím naplňa svoje presvedčenie, že sa rodičovských práv k maloletým deťom vzdá.

7. Vo vzťahu k potrebe bezodkladnej úpravy pomerov žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že to, že žalobkyňi bolo znemožnené, aby bývala v Nehnutelnostiach svojho manžela, automaticky nevytvára situáciu naliehavosti. Nie každé protiprávne konanie a obmedzenie, ktoré pre druhého účastníka právneho vzťahu z protiprávneho konania iného účastníka vyplynie, je relevantným dôvodom pre nariadenie neodkladného opatrenia (I. ÚS 22/2023) - veď rozdiel medzi neodkladným opatrením a klasickým žalobným návrhom by sa takto úplne zotrel. Žalobkyňa potrebu neodkladného opatrenia vo svojom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ani len neopísala. Zarážajúcejšie je však to, že preukázanie potreby neodkladnej úpravy pomerov neobsahuje ani odôvodnenie samotného uznesenia. Už len argumentácia žalovaného voči takto nedostatočnému neodkladnému opatreniu je prakticky nemožná a býva dovolacím či ústavným súdom hodnotená ako arbitrárna a porušujúca právo účastníka na súdnu ochranu. Žalovaný nespochybňuje, že žalobkyňa, ako jeho stále manželka, má titulom manželstva právo užívať majetok v jeho výlučnom vlastníctve. Kládne si však otázku, aká majetková hodnota sa má nariadeným neodkladným opatrením - jeho povinnosťou strpieť právo bývania inej osoby v jeho nehnuteľnosti - ochrániť. Možno sa domnievať, že súd prvej inštancie snád chránil manželstvo. V tomto smere je ale aj z návrhu žalobkyne a ňou pripojených dôkazov zrejmé, že manželstvo je len formálne. Manželstvo neplní žiadne zo svojich funkcií, v opačnom prípade by Okresný súd v Pezinku v konaní pod sp. zn. 5P/140/2023 manželstvo nerozvedol, resp. nemohol rozviesť. Práve naopak, v tomto štádiu manželských vzťahov musí dostať ochranu práve sloboda a duševná integrita všetkých zúčastnených vrátane maloletých detí. Každému musí byť zrejmé, že už len pri bežnom chode udalostí prináša spolužitie dvoch osôb v rozvodovom konaní také výzvy, ktoré majú masívny dopad na psychické prežívanie týchto osôb, ako aj ostatných, ktorí s nimi v tejto domácnosti žijú. Možno teda uzavrieť, že záujem štátu na tom, aby spolu manželka žili, nebude dôvodom, pre ktorý mal súd za to, že je splnené kritérium neodkladnosti pomerov. Súd ešte mohol neodkladným opatrením chrániť aj právo žalobkyne na bývanie, t. j. právo na existenciu vlastného priestoru na realizáciu svojho súkromného a rodinného života. Žalobkyňa však vo svojom návrhu jednoznačne a na viacerých miestach konštatuje (a jej tvrdenia súd považoval za osvedčené), že žalovaný jej umožnil bývať v jeho inej nehnuteľnosti a súčasne jej odovzdal všetky jej veci, ktoré na svoje bývanie potrebuje. Právo na bývanie žalobkyne ako

hodnotu, ktorá si zaslúži ochranu, súd chrániť nemusel; k tomuto neexistovala žiadna potreba. Bývanie mala zabezpečené od prvého momentu po výmene zámkov žalovaným na Nehnuteľnostiach, pričom žalobkyňa v konaní nijakým spôsobom nepreukázala opak. Dokonca ani len netvrdila, že by nemala zabezpečené miesto na bývanie, alebo že by nemala dostatok peňažných prostriedkov na zabezpečenie bývania. Právo na bývanie neznamena, že by žalobkyňa mala právo bývať v tej istej nehnuteľnosti ako žalovaný alebo v nehnuteľnosti, ktorá je porovnateľná s nehnuteľnosťou, v ktorej býva žalovaný, alebo v ktorej ako manželia bývali doposiaľ. V súdnej praxi (Krajský súd v Bratislave, č. k. 7Co/125/2021) bolo tiež vyslovené, že ak žalovaný ponúkol žalobkyni bývanie v inej nehnuteľnosti (ktorú mal rovnako vo svojom výlučnom vlastníctve), na ktorú ponuku žalobkyňa nereflektovala, nemožno konštatovať existenciu bezprostredne hroziacej ujmy vo vzťahu k žalobkyni. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho uznesenia (bod 29. uznesenia) uviedol, že návrh by posúdil inak, ak by žalovaný zabezpečil žalobkyni primerané náhradné bývanie, keďže v čase vydania rozhodnutia nemal za osvedčené, či zariadenie DC Ježko možno považovať za adekvátnu bytovú náhradu. V tomto smere je názor súdu v kontexte nariadeného neodkladného opatrenia mylný. Nie žalovaný preukazuje, že jeho konanie je správne. Je to žalobkyňa, ktorej úlohou je preukázať skutočnosti, na ktorých stavia požiadavku procesného úspechu. Pokiaľ navyše s vedomím procesných špecifik inštitútu neodkladného opatrenia nepreukáže podstatné skutočnosti, má byť jediným zodpovedajúcim výsledkom jej pasivity procesný neúspech. Pripadnú neadekvátnosť náhradného bývania má preukazovať výlučne žalobkyňa, ktorá žiada poskytnúť ochranu. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, kde žalovaný nebol informovaný o podanom návrhu, nebol mu daný priestor na vyjadrenie sa k návrhu pred rozhodnutím o ňom, žalovaný predsa nemá žiadnu možnosť čokoľvek preukazovať či osvedčovať. Súd prvej inštancie teda žalovanému doslovne na základe jeho nekonania uložil povinnosť, hoci opak - aktívne konanie mu neumožnil. Uvedené istotne nezodpovedá požiadavke na spravodlivé súdne konanie.

8. Z dôvodu charakteru inštitútu neodkladného opatrenia, keď pre rýchlosť rozhodovania nie je daný priestor na argumentáciu druhej strane, musí neodkladné opatrenie spĺňať aj princíp primeranosti (m. m. I. ÚS 182/2025). Osvedčením skutkových tvrdení žalobkyne prvoinštančným súdu malo byť známe, že v hre je okrem práva žalobkyne na bývanie aj právo žalovaného na bývanie a taktiež aj právo maloletých detí na bývanie. Svoje právo na bývanie by žalovaný rád realizoval tak, aby jeho obydlie predstavovalo skutočne bezpečný priestor na realizáciu jeho súkromného a rodinného života. To, že právo na bezpečie vo svojom domove, právo na šťastné detstvo bez toxicity, neustálych sporov ich rodičov, ktorí sú v rozvodovom konaní, majú aj maloleté deti, pre samozrejmosť nepovažujeme bližšie uvádzať. Pokiaľ žalobkyňa za tri roky súdneho konania o rozvod manželstva nie je schopná akceptovať, že jej manžel ako slobodná a svojbytná bytosť má právo slobodne sa rozhodnúť, že už s ňou byť vo vzťahu nechce, a neustále sa snaží vynucovať si manželstvo násilím, či už v domácnosti alebo prostredníctvom iracionálnych tvrdení v súdnom konaní, je zrejme, že vo svojom obydli nie je žalovaný v bezpečí. Žalovaný si svoje právo na bývanie realizuje v Nehnuteľnostiach vo svojom výlučnom vlastníctve, preto nie je spravodlivé požadovať práve od neho, aby si slobodu, bezpečie a psychickú integritu zabezpečil v inej nehnuteľnosti. V danom prípade je zo samotných listín predložených žalobkyňou zrejme, že sú v kolízii dve práva. Súd túto kolíziu nielenže neposúdil, ale celkom zreteľne ju ani neidentifikoval, hoci už len samotný obsah spisu ho k tomu priamo navádzal. Nariadením neodkladného opatrenia súd poskytol ochranu žalobkyni, ale zároveň zásadne neprimerane poškodil žalovaného a jeho práva. Práva žalovaného na slobodu (slobodu rozhodnúť sa, kto bude jeho životným partnerom), na bezpečie (fyzické ataky ktorých sa dopustila žalobkyňa na žalovanom), na psychickú integritu (neustále spory prejavujúce sa vzájomným obviňovaním, konfliktmi) majú v porovnaní s právom žalobkyne na bývanie celkom zreteľne vyššiu hodnotu. Totiž právo na bývanie si žalobkyňa vie realizovať aj v inej nehnuteľnosti, kým porušenie práva na slobodu, na bezpečie, na telesnú a psychickú integritu, je spravidla nezvratné a nenapraviteľné. Ochrana práv žalobkyne (ktoré súd v odôvodnení svojho uznesenia ani bližšie nešpecifikoval) dosiahla takú intenzitu, že významne narušila ochranu záujmov žalovaného a spoločných maloletých detí. Okrem vyššie uvedeného argumentu je potrebné vziať do úvahy fakt, že žalobkyňa sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáha plnenia povinnosti manžela (umožniť jej užívať vec vo vlastníctve žalovaného, povinnosť žiť spolu), a to napriek tomu, že sama povinnosti manželky porušuje. Fyzické ataky na manžela ako aj existenciu vysoko napätého prostredia v domácnosti žalobkyňa nepopiera. Ide pritom o porušenie povinnosti vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si a vytvárať zdravé rodinné prostredie (§ 18 zákona o rodine).

9. Nad rámec vyššie uvedených argumentov žalovaný uviedol, že darovacou zmluvou zo dňa 25.6.2025 Nehnuteľnosti previedol na tretiu osobu. K zmene vlastníckeho práva v evidencii katastra nehnuteľností

v čase podania tohto odvolania neprišlo, a to z dôvodu, že na nehnuteľnosti je evidovaná ľarcha - záložné právo v prospech hypotekárnej banky žalovaného, pričom v zmysle obchodných podmienok zmluvy o úvere je pred prevodom potrebné požiadať hypotekárnu banku o súhlas s prevodom. Žalovaný tiež namietal, že súd ho nepoučil podľa § 337 ods. 1 CSP, že môže podať žalobu vo veci samej a o právnych následkoch s tým spojených. Neodkladné opatrenie prvoinštančný súd časovo obmedzil do právoplatného rozhodnutia v konaní o rozvod a úpravu výkonu práv a povinností k maloletým deťom vedeného na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5P/140/2023, čo však žalovaný považoval za zmätočné, môže sa stať, že výrok o rozvode manželstva (z ktorého žalobkyňa vyvodzuje svoje právo užívať vec patriacu žalovanému) nadobudne právoplatnosť a výrok o úprave výkonu rodičovských práv a povinností nie.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Napadnuté uznesenie považovala za vecne správne a navrhla, aby ho odvolací súd potvrdil. Uviedla, že sa nebude bližšie vyjadrovať k veciam, ktoré sú a boli predmetom sporu v poručníckej agende, ktorá toho času stále prebieha na odvolacom súde sp. zn. 5P/140/2023. Rozsudok vo veci rozvodu súdu sama predložila. Podotkla, že Nehnuteľnosti sú stále vo vlastníctve žalovaného. Nájomná zmluva (týkajúca a Nehnuteľností 2 - pozn. Odvolacieho súdu) nebola uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným osobne, ale výlučne so štatutárom občianskeho združenia DC Ježko. Žalobkyňa je riadnou zakladajúcou členkou tohto združenia, spolu s viacerými ďalšími osobami, avšak žalovaný jej nikdy neposkytol ponuku na bývanie. Naopak, žalovaný trval na tom, aby štatutár DC Ježko dohliadal na dodržiavanie ustanovení nájomnej zmluvy, čo priamo verbalizoval žalobkyňu do SMS správy a zároveň aby zabezpečil skoré vypratanie osobných vecí žalobkyne z priestoru. Následne je z SMS správ viditeľné, že potom sa sám žalovaný u žalobkyne informoval, či už opustila priestory DC Ježko. Preto žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že jej v dobrej viere zabezpečil náhradnú strechu nad hlavou a už vôbec nie v prípade, keď jej osobné veci vstáhal bez jej vedomia. Nehnuteľnosť 2 je v súčasnosti prenajatá dvom nezávislým nájomcom - jednak susedou, ktorá užíva tri miestnosti a kuchyňu nachádzajúce sa v zadnej prístavbe nehnuteľnosti a jednak občianskemu združeniu DC Ježko, ktoré užíva hlavnú budovu pozostávajúcu zo štyroch miestností, kuchyne a tiež z prerobenej garáže adaptovanej na herňu. Táto garáž, hoci je fyzicky súčasťou prístavby, je stavebne spriechodnená s hlavnou nehnuteľnosťou a využívaná zo strany DC Ježko. Činnosť združenia DC Ježko je však v priamom rozpore so zásadami zdieľaného užívania nehnuteľnosti druhou nájomníčkou, susedou, a je v rozpore s nájomnou zmluvou. Žalobkyňa na pravú mieru uviedla, že vzhľadom na svoju aktuálnu bytovú situáciu, ako aj prebiehajúci spor o užívanie spoločnej domácnosti, bola nútená dočasne využiť súkromnú ponuku pomoci zo strany blízkej kamarátky, ktorá jej bezplatne poskytla dočasné prichýlenie. Táto pomoc má však výlučne krátkodobý a neformálny charakter a nemôže nahrádzať riadne a stabilné bývanie. Cieľom žalobkyne bolo prostredníctvom súdu dosiahnuť vydanie neodkladného opatrenia, ktorým by jej bolo dočasne priznané právo na bývanie v spoločnej domácnosti. V tejto domácnosti by jej bolo možné zabezpečiť primerané podmienky na riadny výkon rodičovských práv a povinností, a to vrátane každodennej osobnej starostlivosti o spoločné deti v rozsahu 24 hodín denne, 7 dní v týždni. Jej súčasná ekonomická situácia jej neumožňuje zabezpečiť komerčné nájomné bývanie z vlastných zdrojov. Významná časť jej ekonomickej činnosti je totiž aktuálne zameraná na zabezpečenie úhrady nájomného a prevádzkových nákladov na priestory, ktoré užíva občianske združenie DC Ježko. Tieto prostriedky, ktoré predstavujú sumu 1 210,- € mesačne vrátane energií, sú následne odvádzané do rúk žalovaného, čím de facto predstavujú aj jej finančný príspevok do rodinného rozpočtu a spoločnej domácnosti. V súčasnosti sa žalobkyňa nachádza v mimoriadne zraniteľnej sociálnej a existenčnej situácii - nemá k dispozícii stabilné bývanie, ani dostatočné finančné prostriedky na úhradu komerčného nájomného. Táto skutočnosť jej objektívne znemožňuje riadne a plnohodnotne vykonávať osobnú starostlivosť a výchovu spoločných detí v nepretržitom režime 24 hodín denne, 7 dní v týždni a zasahuje do jej rodičovských práv. Po vydaní neodkladného opatrenia sa žalobkyňa snažila o návrat do nehnuteľnosti, avšak bezúspešne, preto je toho času stále ubytovaná u priateľky. Z predloženej komunikácie je zrejmé, že žalovaný vedome manipuluje skutočnosťou, účelovo vytvára konflikty a zároveň prekrúca fakty tak, aby žalobkyňu vykreslil ako nezodpovednú alebo nezúčastnenú. Pokiaľ ide o potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, žalobkyňa ju opísala práve tým, že do právoplatného rozhodnutia o rozvode manželstva a starostlivosti o maloleté deti existuje jej odvodené právo od užívania nehnuteľnosti a o maloleté deti má neustále záujem sa aktívne starať a podieľať sa na ich výchove. Pokiaľ žalovaný argumentoval nefunkčným manželstvom, ktoré bolo práve z tohto dôvodu rozvedené, žalobkyňa len v skratke uviedla, že primárne jej ide o celistvosť rodiny a výchovu maloletých detí. V konaní žalobkyňa predsa jasne preukázala, že bez jej vedomia jej osobné veci boli vypratane z nehnuteľnosti do DC Ježko, v ktorom sa práve nachádzala, a aj z tohto zariadenia ju žalovaný vytláčal. Preto pokiaľ sa žalovaný ide

stavať do postavenia obeť psychickej nepohody a obraňovať sa takýmto konaním, ako je vystaňovanie žalobkyne, toto nie je tak celkom pravda. Právo na ochranu obydlia je výslovne uvedené v článku 8 Dohovoru. Case-law ESLP zaručuje právo na ochranu obydlia, ale nepriznáva právo na poskytnutie obydlia. ESLP uplatnil právo na ochranu obydlia okrem iného aj v súvislosti s núteným vystaňovaním. Žalobkyňa poukázala taktiež na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 13/2000 z 10. júla 2001, podľa ktorého do sféry ochrany súkromia patrí aj ochrana obydlia. Zásah do obydlia znemožňujúci ho užívať je spôsobilý zároveň zasiahnuť aj do súkromného a rodinného života jednotlivca. Podľa okolností konkrétnej veci sa ten istý zásah môže teda dotknúť tak práva na ochranu súkromia, ako aj práva na ochranu obydlia.

11. Ďalej vo svojom vyjadrení žalobkyňa uviedla, že žalovaný svojím konaním - a to aj pred deťmi - dlhodobo podporoval atmosféru odporu voči žalobkyňi. Deti boli počas spolužitia systematicky vedené k ignorovaniu jej pokynov, návrhov a autority, čo sa následne prejavilo aj v ich odmietavom postoji po jej nedobrovoľnom vystaňovaní. Je mimoriadne problematické, ak žalovaný na jednej strane deti motivuje k tomu, aby sa zbavili žalobkyne, balia jej veci a aktívne ju z domácnosti vylučujú, no na druhej strane jej paradoxne vyčíta, že nejaví záujem o stretnutia s deťmi. Z konania žalovaného možno usudzovať na dlhodobo narušený rozlišovací úsudok, ktorého príčinou môže byť nediagnostikovaná alebo nepochopená forma poruchy autistického spektra (konkrétne Aspergerov syndróm). Možno uňho pozorovať dlhodobú snahu o nadobudnutie úplnej ekonomickej a psychologickej dominancie v rodine, a to už od počiatku manželstva, pričom táto snaha bola maskovaná ideologickými a manipulátnymi výrokmi o hlave katolíckej rodiny a morálnom pilieri pre deti. Takéto konanie vzbudzuje dôvodné podozrenie na zásadnú poruchu hodnotového vnímania a zlyhanie v základnej rodičovskej zodpovednosti. Tento stav nepozoruje iba žalobkyňa, ale čoraz častejšie ho reflektujú aj členovia širšieho rodinného okolia. Žalobkyňa nerezignuje na záchranu rodiny v prospech detí, ktoré sú v tejto situácii rukojemníkmi napätia, nepochopenia a jednostranného výkladu reality. Zvlášť nie v čase, keď existuje reálne podozrenie na systematické emočné zneužívanie detí jedným z rodičov. Žalobkyňa vyjadrila v nadväznosti na vyššie uvedené dôvodnú obavu, že jej bude postupom času úplne zamedzovaná výchova o maloleté deti a stratí svoje práva voči maloletým deťom. Žalobkyňa trvá na zachovaní spoločnej domácnosti, nakoľko považuje jej udržanie za nevyhnutné pre ochranu psychického a duševného zdravia spoločných maloletých detí. Na základe vyššie uvedeného je v danom prípade neodkladná potreba na zmenu pomerov, a to minimálne do času, kým nebude právoplatne skončené súdne konanie o rozvode manželstva a úprave práv a povinností na Okresnom súde Pezinok, nakoľko toho času sú strany sporu stále manželmi, ktorí majú voči sebe vzájomnú vyživovaciu povinnosť.

12. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný replikou, v ktorej uviedol, že žalobkyňa nijako nepoprela tvrdenia žalovaného o vysoko napätej a nepriaznivej atmosfére v niekdajšej spoločnej domácnosti účastníkov, ktorá je dôvodom a súčasne aj následkom prebiehajúceho rozvodu manželstva. O tvrdení neschopnosti strán žiť v jednej nehnuteľnosti bez pokračovania v ohrozovaní psychického či fyzického zdravia všetkých členov rodiny, vrátane štyroch maloletých detí, žalobkyňa nepolemizuje. Jediným dôvodom pre túto jej procesnú pasivitu je jej jednoznačná vedomosť o závažných nedostatkoch vo vzájomnom spolužití a nie ňou tvrdená irelevantnosť. Ako je zrejmé z listu vlastníctva č. XXXX, sú na ňom vedené viaceré stavby - rodinný dom súpisné číslo XXXX, garáž súpisné číslo XXXX, hospodárska budova súpisné číslo XXXX, hospodárska budova súpisné číslo XXXX. Ide o štyri samostatné stavby nachádzajúce sa na spoločnom pozemku (dvore); každá stavba má samostatný vstup, len na pozemok je vstup spoločný. DC Ježko si prenajíma len rodinný dom s garážou. Hospodárska budova súpisné číslo XXXX P. XXXX je už niekoľko rokov prenajatá inej fyzickej osobe na účely bývania, pričom doposiaľ žalobkyňi táto skutočnosť nijako nebránila v užívaní „jej“ priestorov. Nie je dôvod, aby užívanie oddelenej nehnuteľnosti treťou osobou malo žalobkyňi najnovšie brániť v užívaní inej nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, existencia práva žalobkyne nie je totožná s potrebou nariadenia neodkladného opatrenia - žalovaný už v odvolaní uviedol, že v opačnom prípade by sa stieral rozdiel medzi žalobou a návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Nariadenie neodkladného opatrenia predpokladá nielen to, čo tvrdí žalobkyňa, t. j. existenciu jej určitého práva, ale súčasne aj potrebu situácie, v ktorej je toto právo ohrozené alebo porušované, bezodkladne zastabilizovať. Z vyjadrenia žalobkyne sa javí, že stotožňuje dve podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia, a preto jednu z nich absolútne opomína identifikovať, či už vo svojom návrhu, alebo aj vo svojom vyjadrení. Ani záujem žalobkyne starať sa o svoje maloleté deti nie je dôvodom pre nariadenie neodkladného opatrenia na uloženie povinnosti strpieť jej právo bývania v nehnuteľnosti. Fakt, že žalobkyňa nebýva v nehnuteľnostiach, jej nijakým spôsobom neznemožňuje starať sa a vychovávať svoje maloleté deti;

ak by tomu tak bolo, inštitút rozvodu manželstva alebo vôbec oddelené spolužitie rodičov by a priori už len zo svojej podstaty zasahovalo do ústavného práva rodičov starať sa o svoje deti. Žalobkyňa môže zabezpečovať starostlivosť o svoje deti v inej nehnuteľnosti, napríklad v Nehnuteľnosti 2 alebo v ďalšej, ktorú jej podľa jej tvrdenia poskytla do užívania jej priateľka. Žalovaný dodal, že od 8.7.2025 sa žalobkyňa o svoje maloleté deti nijako nestará. Neinformuje sa na ne, nestretáva sa s nimi, kontakt s nimi neiniciuje. Žalobkyňa až vo svojom vyjadrení k odvolaniu tvrdila, že jej súčasná ekonomická situácia jej údajne neumožňuje zabezpečiť komerčné nájomné bývanie z vlastných zdrojov. Takéto dôvody v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia netvrdila, pričom samé o sebe sú tieto tvrdenia pochybné. Žalobkyňa už takmer desať rokov vykonáva v Nehnuteľnosti 2 spolu so svojou obchodnou partnerkou J. W.L. prostredníctvom občianskeho združenia činnosť detského centra - celodenné opatrovanie detí, za niekoľko-stoetrový mesačný poplatok. Výkon svojej činnosti v tomto detskom centre žalobkyňa potvrdzuje alebo vyvracia v rôznych súdnych konaniach podľa toho, ako sa jej hodia - v konaní o určenie výživného svoju aktivitu v detskom centre popiera a tvrdí, že pracuje len brigádne, v tomto konaní zase, že v rámci občianskeho združenia znáša jeho náklady (teda jej majetkovo patrí). Už len tieto rozpory v písomných vyjadreniach preukazujú účelovosť jej konania. Nájomné za užívanie prenajatých priestorov uvádzané žalobkyňou je však bežným výdavkom podnikateľa, ktorý DC Ježko, o.z. ako organizácia spravovaná žalobkyňou uhrádza do rúk žalovaného od začiatku podnikania tohto podnikateľského subjektu. Len doba trvania tejto podnikateľskej činnosti nasvedčuje tomu, že pre žalobkyňu (subjekt DC Ježko, ktorý žalobkyňa spravuje) aj po úhrade nájomného ide o ekonomicky výhodnú činnosť. Žalobkyňa má dlhodobu stabilný príjem, ktorý však oficiálne nepriznáva a nič z neho neposkytuje na úhradu potrieb rodiny, ani úhradu potrieb maloletých detí, keď svoju vyživovaciu povinnosť si dlhodobu neplní. Rozhodne nie je v ekonomicky zraniteľnej situácii.

13. Ďalšie vyjadrenie stranami produkované neboli.

14. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

15. Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

16. Podľa § 324 ods. 3 CSP neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

17. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

18. Podľa § 325 ods. 2 písm. d) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä , aby niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

19. Podľa § 326 ods. 1, 2 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. K návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

20. Podľa § 328 ods. 1 CSP ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

21. Podľa § 329 ods. 2 CSP pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

22. Účelom neodkladného opatrenia v civilnom sporovom konaní je predovšetkým dosiahnutie okamžitej úpravy pomerov strán. Okrem riadne podaného návrhu spíňajúceho všeobecné i osobitné náležitosti podania tohto druhu sú predpokladmi pre nariadenie neodkladného opatrenia osvedčenie potreby bezodkladnej úpravy pomerov alebo osvedčenie, že je tu dôvodná obava, že výkon exekúcie bude ohrozený. V konaní musí byť aspoň osvedčená dôvodnosť a trvanie práva, resp. právneho vzťahu

medzi stranami, ktorému má byť neodkladným opatrením poskytnutá ochrana. Samotné navrhované neodkladné opatrenie musí predstavovať účinný prostriedok na dosiahnutie sledovaného cieľa, ktorý pri zachovaní svojho účelu len v nevyhnutnej miere obmedzí stranu, voči ktorej smeruje. V súlade s princípom proporcionality nemožno nariadiť neodkladné opatrenie, ktorým by bola poskytnutá ochrana právu oprávnenej osoby spôsobom neprimerane zasahujúcim do práv povinnej osoby. Neodkladným opatrením dočasnej povahy nesmie byť vytvorený trvalo nezvratný stav. Napokon tiež platí, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len vtedy, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Zrýchlený spôsob konania o nariadenie neodkladného opatrenia neumožňuje súdu vykonať plnohodnotné dokazovanie. Z tohto dôvodu jeho navrhovateľa zaťažuje iba povinnosť osvedčiť existenciu skutočností rozhodujúcich pre jeho nariadenie.

23. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa a žalovaný sú manželia, medzi ktorými aktuálne prebieha konanie o rozvod manželstva spojené s konaním o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode. Súd prvej inštancie rozhodol o rozvedení ich manželstva rozsudkom č. k. 5P/140/2023-583 zo dňa 19. mája 2025, ktorý nenadobudol právoplatnosť z dôvodu jeho napadnutia odvolaním zo strany žalobkyne. Rovnako sporné nebolo, že posledné spoločné bydlisko strán sa nachádzalo v Nehnuteľnostiach evidovaných na liste vlastníctva č. 4769, katastrálne územie Bernolákovo, ktorých výlučným vlastníkom je žalovaný, pričom žalovaný dňa 8.7.2025 vylúčil žalobkyňu z ich užívania tak, že preniesol jej osobné veci do žalovanému patriacej Nehnuteľnosti 2. Vecnoprávne účinky žalovaným tvrdného prevodu vlastníckeho práva k Nehnuteľnostiam v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nenastali (§ 329 ods. 2 CSP) a možno poznamenať, že k nim nedošlo ani doposiaľ.

24. Súd prvej inštancie správne konštatoval a vo všeobecnosti platí, že manžel má užívacie právo k nehnuteľnosti slúžiacej na bývanie, ktorá je vo vlastníctve len jedného z manželov, odvodené od ich rodinnoprávneho (manželského) vzťahu, ktorého obsahom je okrem iného aj povinnosť spolu žiť (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 7. júna 2006, sp. zn. 26 Cdo 1544/2005). Je však potrebné dodať, že právo (resp. súčasne aj povinnosť) spolu žiť, je potrebné vykladať v kontexte celého ustanovenia § 18 zákona o rodine, podľa ktorého manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Ani samotná žalobkyňa vo svojom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia netvrdila, že by strany vzájomne manželské povinnosti upravené v § 18 zákona o rodine dodržiavali, naopak z ňou samou predloženého rozsudku vo veci rozvodu ich manželstva (hoci doposiaľ neprávoplatného) možno mať za osvedčené, že vzťahy medzi stranami ako manželmi sú vážne narušené, až rozvrátené. Znamená to, že manželstvo strán už možno považovať len za formálne. Odvolací súd okrajom poznamenáva, že v civilnom sporovom konaní sa nezisťuje skutočný stav veci, ale súd sa pre zistenie skutkového stavu môže, resp. aj musí, uspokojiť až na určité výnimky s nespornými skutkovými tvrdeniami strán. To znamená, že odvolací súd v tomto konaní neskúma, či sú vzťahy medzi manželmi skutočne vážne narušené a trvalo rozvrátené, ako je to v konaní o rozvod manželstva, ale má túto (vo svojom dôsledku) formálnosť manželstva za osvedčenú, pretože vyplýva zo zhodných tvrdení strán, ako aj z predložených dôkazov (najmä vyššie označeného rozsudku Okresného súdu Pezinok).

25. Nie je spravodlivé pripustiť, aby bol jeden z manželov naďalej viazaný povinnosťou žiť spolu, zatiaľ čo druhý manžel alebo obaja manželia (ako to možno mať za osvedčené v tomto prípade) si ostatné z povinností upravených v § 18 zákona o rodine neplnia. Formálnosť manželstva strán vedie k tomu, že odvodené užívacie právo žalobkyne k nehnuteľnosti slúžiacej na bývanie vo výlučnom vlastníctve žalovaného, už v spojení so súborom ďalších manželských práv a povinností, nezabezpečuje riadne fungovanie manželstva, ale potenciálne iba napĺňa právo žalobkyne na bývanie v kontexte uspokojovania potrieb rodiny založenej manželstvom (§ 19 ods. 1 zákona o rodine). Právo manželky (žalobkyne) na bývanie však nemusí byť za týchto okolností nutne splnené iba v rovnakej nehnuteľnosti, v ktorej žije aj jej manžel (žalovaný), ale jeho obsah môže byť realizovaný aj v inej nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, ktorá bola za týmto účelom žalovaným žalobkyňi sprístupnená, resp. ponúknutá, a ktorá svojim umiestnením a vybavením umožňuje dôstojné bývanie.

26. V konaní nebolo osvedčené, že by Nehnuteľnosť 2 bola nespôsobilá svojim umiestnením a vybavením, berúc ohľad aj na jej ďalšie využitie, uspokojovať prinajmenšom dočasne potrebu bývania žalobkyne. Nehnuteľnosť 2 sa nachádza v rovnakej obci, ako dovtedajšie bydlisko žalobkyne. Z fotografií produkovaných v konaní vyplýva, že má sanitárne, ako aj kuchynské vybavenie, nejaví sa

byť zanedbaná či znečistená, ani stavebne narušená. Žalobkyňa konkrétne neuviedla, čo jej bráni predmetnú nehnuteľnosť užívať na uspokojenie svojej potreby bývania. Tvrdenia žalobkyne o tom, že by ju žalovaný vylučoval z užívania Nehnuteľnosti 2, neboli ničím osvedčené, z SMS správ, ktoré to podľa žalobkyne majú osvedčovať, takáto skutočnosť nevyplýva.

27. V súvislosti s aspektom ochrany obydlia žalobkyne garantovanej článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj článkom 21 Ústavy SR súd prvej inštancie síce správne toto základné ľudské právo vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy, avšak opomenul v plnej miere zohľadniť skutočnosť, že toto právo nie je neobmedzené, ale v prípade, že sa dostane do konfliktu s iným právom rovnakej sily, v ktorom nemožno zachovať maximum z oboch práv, je potrebné ich vzájomným vyvažovaním určiť, ktoré právo v konkrétnom prípade prevláda a ktoré naopak musí ustúpiť. V posudzovanej veci sa do vzájomnej kolízie nedostalo len právo žalobkyne na obydlie a vlastnícke právo žalovaného, ale je tu v súvislostiach tohto prípadu podstatnejšie právo žalovaného na súkromie. Konkrétne článok 8 ods. 1 Dohovoru okrem práva na obydlie upravuje aj právo na súkromie, tieto práva majú teda totožnú právnu silu a sú svojim významom rovnocenné. Okrem toho právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života upravuje aj Ústava SR v článku 19 ods. 2. Aj v štádiu pred vyjadrením žalovaného v jeho odvolaní bolo možné mať za osvedčené (žalobkyňa to v podstate sama potvrdzovala) že vzťahy medzi stranami sú vážne narušené. Z rozsudku rozsudkom Okresného súdu Pezinok č. k. 5P/140/2023-583 zo dňa 19. mája 2025 vyplýva, že spolužitie strán v spoločnej domácnosti je spojené s ťaživými konfliktami, ktorých svedkami sú aj maloleté deti (pozri závery znaleckého posudku znalkyne z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a klinická psychológia dospelých zo dňa 19.12.2024 uvedené v bode 28. odôvodnenia rozsudku). Takéto konfliktné a nutne povedať až toxické spolužitie nepochybne porušuje právo žalovaného na súkromie.

28. V podmienkach posudzovanej veci sa javí byť len ťažko prijateľné, aby žalovaný v záujme ochrany svojho práva na súkromie bol nútený opustiť spoločnú domácnosť nachádzajúcu sa v Nehnuteľnostiach, ktorých je výlučným vlastníkom, a ktorá je obydliím jeho, ako aj maloletých detí strán. Oproti tomu je výrazne menším zásahom ustúpenie práva na ochranu obydlia u žalobkyne, ktorá v podmienkach tohto prípadu nezostala bez akéhokoľvek obydlia, ale má možnosť za týmto účelom využívať Nehnuteľnosť 2.

29. Možno teda konštatovať, že žalobkyňa neosvedčila danosť hmotnoprávneho nároku (práva). Jej právo na bývanie v nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve druhého manžela nemusí byť za okolností posudzovanej veci realizované v rovnakej nehnuteľnosti, v akej býva aj druhý manžel (žalovaný) a jej právo na ochranu obydlia v tomto prípade ustupuje právu na ochranu súkromia žalovaného, pričom súčasne z neho zostáva dostatočná časť zachovaná, pretože určité obydlie má žalobkyňa k dispozícii.

30. Pre úplnosť možno dodať, že žalobkyňa neosvedčila ani potrebu bezodkladnej úpravy pomerov. Prevažná časť jej tvrdení produkovaných v tejto súvislosti sa v skutočnosti týkala danosti jej práva (nároku). K potrebe bezodkladnej úpravy pomerov možno v zásade zaradiť to, že neodkladným opatrením sa mienila domôcť ochrany spoločnej domácnosti a tým aj rodiny. Potrebu zachovania spolužitia v súvislosti s ochranou rodiny nemožno prirodzene žiadnym neodkladným opatrením naplniť. Hoci by aj bolo uložené žalovanému strieť užívanie Nehnuteľností žalobkyňou, nie je možné mu uložiť povinnosť viesť s ňou spoločnú domácnosť a materiálne obnoviť manželské spolužitie vrátane súčinnosti manželov pri starostlivosti o maloleté deti. Argumentáciu žalobkyne o potrebe zabezpečiť primerané podmienky na riadny výkon rodičovských práv a povinností, čo môže byť podľa nej zaistené iba v spoločnej domácnosti, nebolo možné vyhodnotiť v jej prospech. Nie je ničím výnimočné, že manželia (často ešte počas formálneho trvania manželstva) spolu prestanú žiť, pričom táto skutočnosť sama o sebe nebráni vykonávaniu ich rodičovských práv a povinností. Z rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 5P/140/2023-583 zo dňa 19. mája 2025 predloženého žalobkyňou pritom navyše možno mať za osvedčené, že žalobkyňa starostlivosť o maloleté deti nevykonáva, resp. vykonávala ju v čase rozhodnutia len vo veľmi obmedzenej miere. Tvrdenie o tom, že si finančne nemôže dovoliť komerčne si obstaráť iné bývanie, použila žalobkyňa prvýkrát až v odvolacom konaní, ale aj odhliadnuc od tejto skutočnosti ho nemožno považovať za relevantné, pretože žalobkyni bolo ponúknuté bývanie v Nehnuteľnosti 2 vo vlastníctve žalovaného, pričom žalobkyňa netvrdila, že by zaň mala platiť odplatu.

31. Odvolací súd z uvedených dôvodov, teda preto, že neboli splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

32. O trovách prvoinštančného i odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1, 2 CSP a úspešnému žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).